

ÉVKÖZI 24. VASÁRNAP**A év**

1-5 oldal

Olv.: Sir 27,30-28,7 – Róm 14,7-9 – Mt 18,21-35

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Isten hozta a kedves testvéreket! Amikor beléptem a sekrestyébe elmúlt vasárnap, akkor már az előrejelzésben olvastam, hogy ez a mai vasárnap patronális vasárnapja ennek a templomnak, ami azt jelenti, hogy ennek a templomnak a patrónusa Szent Ferenc, aki Krisztus sebeit hordozza magán. Ezen a mai vasárnapon Szent Ferenc felé fordulunk, aki Jézus Krisztusnak kistestvérkéje volt, így is hívják magukat a ferencesek, kistestvérek, mert föltárták a világ számára a szegény Krisztusnak, az értünk megsebesített Krisztusnak a titkát. Ezen a mai vasárnapon gondoljunk arra, sok sebtől vérzik a világ. Péter apostol, amikor vigasztalta a maga korában a kisázsiai keresztényeket, akkor ezzel a Krisztusra utaló mondattal bátorította őket: Krisztus sajnó sebei által nyertetek életet. Kedves testvérek, ezen a mai vasárnapon ezzel a misztériummal kell nekünk is szembesülni, sebeink, az életünk sebei gyógyításra várnak, beteg a világ. Jézus, a világ megmentője értünk vállalt sebeket, hogy új életre támadjunk.

Ma különösképpen is gondoljunk egy súlyos beteg testvérünkre, szinte riadtan kérte tőlem a lánya, hogy gondoljunk az édesapjára, hogy nyerje vissza az egészségét. Egy biztos, könnyebb a betegségből életre válni, egészségesse lenni, mint a lelki bajainkból újjászületni. De mindenesetre gondolunk rá és Isten szeretetébe, gyógyító szeretetébe ajánljuk.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Nem véletlen, hogy az őskeresztények Jézus Krisztust a legfőbb gyógyítóként tisztelték. Akár azt is mondhatjuk, hogy mi azért jövünk ide a szentmisére, ahol Jézus Krisztus embermentő szeretetét nyilatkoztatja ki, hogy mi is azok közé tartozunk, akiket Jézus Krisztus megment, mert beteg a világ, és a gyógyító Jézus Krisztus. Csak persze ne azokra a betegségekre gondoljunk most csupán, mert ez is beletartozik a körbe, amivel találkozunk a különböző gyógyító intézményekben, a világ igazi baja másutt ismerhető fel. Ehhez nem kell kórházba menni, ehhez nem kell különböző gyógyító intézményekbe menni, itt az embernek mint személynek a bajáról van szó, nem csupán testi bajokról. Persze ma már eljutottunk oda, hogy a testi bajoknak az orvoslói is egyre inkább hangoztatják, hogy szinte minden betegségnek valamilyen fajta pszichés oka van, tehát valamifajta lelki oka.

Nyilvánvaló, sokféleképpen lehet ezt érteni, de arra kell ma gondolnunk éppen ebben a templomban, amely Szent Ferenc sebei elnevezéséről nagyon fontos üzenetet jelenít meg ma is, hogy Jézus szenvedésével és halálával váltott meg bennünket, sebei által gyógyultatok meg – hangzik az üzenet. És Jézus Krisztus megőrizte a testén ezeket a sebhelyeket, hogy mindig figyelmeztesse a világot, hogy ezek által a sebek által Jézus a világ gyógyítója. Abban a harcban szerezte Jézus ezeket a sebeket, amely harcban a gonosszal szembeszállt. Erősebb Jézus a gonosznál és minket pontosan erre a küzdelemre hív, erre a harcra hív bennünket, mert ha Isten velünk, akkor legyőzhetetlenek vagyunk.

Ma különösképpen is gondolnunk kell Jézusnak a sebeire és Szent Ferenc a testén hordozta Jézusnak a sebhelyeit, nyilvánvalóan nem véletlenül, ennek valami üzenete kell hogy legyen.

Ma éppen Szent Ferencnek ezt az üzenetét szeretném a testvérek tudomására hozni, hogy ne csak azért jöjjünk ide ebbe a templomba, mert vasárnap van és az ünnepi szentmisét bemutatjuk és azon részt veszünk, hanem jó lenne, ha jobban tudnánk azt, hogy ez a templom egy sajátos üzenetet hordoz pontosan azáltal, hogy Szent Ferenc az ő sebeivel egy nagyon nagy igazságra figyelmeztet bennünket, mert nem véletlenül kapta ezeket a sebeket.

Tegnap nagyon nagy ünnepen vehettünk részt, innen a testvérek közül is a múlt vasárnapi kéréssemnek vagy bejelentésemnek megfelelően eljöttek legalább erre az eseményre. Esterházy János halálos ítéletének az évfordulója volt, minden évben szeptember 16-án ünnepelik Alsóbodokon, ahol hamvait helyezték el. De sajátos ez is, mert akkor, amikor ő meghalt, akkor még azt se engedték, hogy a hamvait a szülőföldjére vihessék, hanem egy közös sírba pléhdobozokban dobálták be a halálraítélteknek a hamvait. És amikor fölmerült, hogy mégis engedélyezik, hogy eltemethessük a szülőföldjén, ez tizenöt évvel ezelőtt volt, és feltárták a hatalmas közös sírt, akkor jeltelen pléhdobozok voltak egymás hegyén-hátán, és ezekből merítették. Esterházy Jánosnak nem csupán a saját földi maradványait hozták haza, és veheti körül a hívő tisztelet az ő hősies életét, hanem többi rabtársával együtt van még a szülőföldjén lévő sírjában is, összekeverve a hamvakat. Fontos üzenet ez is, ahogy tegnap ezt ott kiemelték, úgy tűnik, hogy egyedül a vértanúk tudnak bennünket megszólítani, a vértanúk képesek rádöbbeneni bennünket arra, hogy összetartozunk. Kibékíthetatlenség? Hol vannak ezek a kérdések itt, ilyen körülmények közepette? Itt csak békességet találhat az ember.

Én is tartottam egy előadást, nekem azt a címet adták: Esterházy János a periféria szentje. Hiszen ezt a csodálatos embert, aki szegénynek, magyarnak, szlováknak, zsidónak a nagy védője volt egy személyben abban az időben, a periféria szentjeként gondolták el azok, akik most ebben az esztendőben különös tisztelettel ünnepelték az ő hősies életét és halálát. Én egy kis toldalékot még hozzátettem ehhez a címhez: Esterházy János a periféria szentje, az életre váltott halál Apostola. Mert hiszen Jézus ezáltal gyógyít, életre váltott halálával, hiszen aki meghal a másikért, az életet szerez annak, akiért az életét is odaadja.

Itt Európában oly nagy baj van, beteg Európa, beteg Magyarország, beteg az egész Kárpát-medence, és a betegségének egyetlen oka van, hogy magának él. Éppen most volt hazánkban a családkonferencia, és a látteletről hallottunk, akik ott voltak, illetve akik nyomon követték az itteni konferenciát. Gyökerében beteg a világ és gyökerében beteg sajnos elsősorban Európa, és úgy tűnik, hogy nagyon sokan Európát halálra is ítélték. Haldoklik, de vannak, akik azt szeretnék, hogy pusztuljon is el. És mit jelent ez a betegség? Az, ami minden egyes embernek a baja, hogy magának él, magunknak élünk, nem pedig egymásnak és egymásért.

Ezért adtam én ezt a címet: életre váltott halál. Mert a legnagyobb tragédia a halál az életünkben, viszont ha komolyan gondoljuk, akkor mindennap meghalunk egymásért akkor, amikor egymást szeretjük, amikor egymásra figyelünk, amikor egymásnak nagylelkűen engedünk, amikor a másiknak a az örömét, a másiknak a boldogságát, egyáltalán a másiknak az életét szolgáljuk. Ez csak úgy lehetséges, hogy mi magunk hátrább lépünk és az egyetlen vágyunk, hogy ez a másik, akivel összetartozunk, és mindenkivel összetartozunk más-más mértékben, az valóban ennek a szép életnek a gazdagságából egyre többet felismerhessen. És ezt a nagyságot, ezt az életre váltott halált ünnepeltük tegnap ott.

Pár mondatot felolvasok csak belőle, azt, ami a leginkább magától értetődő a számunkra, sokszor ismételt mondatnak egy kis kibontását. „Senkinek sincs nagyobb szeretete annál, aki életét adja barátaiért. Ezt a mércét nem Jézus állította föl. Érvényes volt megfogalmazatlanul is, mióta ember él a földön, farkasszemet nézve a halállal. Bele van írva a szívünkbe, mint a tömegvonzás törvénye az anyag szívébe. Azért mégse hiába szoktuk ezt a mondatot Jézus

ajkáról idézni. Jézus megfogalmazta ezt a mértéket, vállalta és beteljesítette. Azóta kétszeresen érvényes.

Mit jelent az, hogy Jézus életét adja barátaiért? Mindjárt az jut eszünkbe, hogy Jézus – szebben, mint akárki más – kereszthalálával teljesítette ezt a normát. Valóban így van, de nem szabad felednünk, hogy a kereszthalál nem egy haszontalan élet váratlan felmagasodása, hanem úgy érett meg Jézus mindennapos szeretetének ágai között, mint a gyümölcs. Jézus nemcsak meghalni tanít, hanem élni is. Az az odaadás, amelyről beszél, a halálban válik teljessé, megfoghatóvá, véglegessé, ott lép a nyilvánosság elé, de már a hétköznapiakban is jelen van. Nem tud meghalni barátaiért, aki élni nem tud értük, s az odaadásban élő ember észrevétlen hősiességével nem vállalja azt, hogy naponta meghaljon önmagának és keresse önfeledten, ami a másik javára, örömére van. Megilletődve állunk oda a szeretet mércéje alá, amelyet Jézus tisztázott, beteljesített. Erre születünk hát, hogy ilyen nagyok legyünk!”

Igen, az ember naggyá nő a másikért hozott szeretetben, áldozatban, a legnagyobbá, amikor képes meghalni is a másikért. És ez a gyógyulásnak az útja, az egymásért hozott áldozat, ez az életre váltott áldozat, az életre váltott nagylelkűség, életre váltott halál. Jézus, aki a halálával váltott meg bennünket, maga mondta: ha fölemeltetnek a keresztfára, akkor mindenkit magamhoz vonzok. Jézus mindenkiért meghalt, mindenki számára ajánlja a receptet, és nincs más, ez az egyetlen. Itt család-konferenciázhatunk, a kérdés az, hogy gyógyulunk-e. És a gyógyulásnak a gyökere, a gyógyulásnak egyetlen útja az, hogy megszületnek a gyerekeink és van jövőnk. Miért nem születnek meg a gyerekek, erről a konferencián sokat hallottunk. Hát egyszerűen azért, mert ez nagy áldozat elvállalni az új életet, kihordani, fölnevelni egy családot, hát ennél nagyobb áldozat nincs. Miért nem születnek meg? Mert pontosan ez az életre váltott áldozat hiányzik. Beszélhetünk itt, ötletelhetünk – vagy a jézusi út, vagy nemcsak halálra vagyunk ítélve, hanem bele is halunk.

Mindenesetre testvérek Assisi Szent Ferenc megkapja Krisztusnak a sebeit. Az Alverna hegyén kapta meg ezeket a sebeket, egyébként csak nagyon röviden, hogy a kapcsolatot érezzük és tudjuk, hogy hogy jutott el idáig. Egy gazdag családnak volt a gyereke és úgy élt, mint a gazdag családok gyerekei általában, lazán és tékozlóan. Aztán Assisi meg Perugia között háborúskodás dúlt, és akkor természetesen minden hadra fogható ember belement ebbe a harcba, ő is megsebesült és – annyi szentnek az életében látjuk ezt – rádöbbsent arra, hogy vége van annak az életnek, amit eddig olyan lazán és tékozlóan, könnyedén élhetett.

Persze mindig van ebben az ilyenfajta magatartásban valami kísértő vagy vonzó a mi számunkra, mert ezek az így gondolkodó fiatalok néha hallatlan nagylelkűek tudnak lenni. Például ő amikor egyszer Rómában volt ebben a gazdagságában és ott látta, hogy az emberek a fillérjeiket dobják a szegények javára, akkor ő belenyúlt a zsebébe és az egész pénzes tarisznyáját odavetette, mert ő nem kicsinyeskedik, mert neki sok volt és a sokat odadobta. Ez azért már valamit jelez, mindegy, hogy milyen motivációja volt. Aztán elkezdett gondolkodni ezen és ott Rómában egy koldussal kicserélte az elegáns ruháját és a koldus mellé leült és koldult, és akkor valami történt vele. Egyértelmű volt a számára, hogy ahogy eddig élt, ugyan dicsőséget szerzett a gazdagság helyett a harci viadalokban és a győzelemben, de akkor már tudta azt, hogy ez sehova se vezet, mint ahogy a gazdagsága se vezetett sehova, most a harci sikere sem vezet sehova. És akkor otthagytta a családját, elrejtőzködött egy barlangba.

Aztán az apja fölkereste és hazavitte, és akkor egy nagy összetűzés lett a családban apja és közöttük, és igazságot kellett szolgáltatni. Az igazságszolgáltatás Assisinek a főterén történt, ahol ott volt a püspök és ott volt az apja és ott voltak a város vezetői. És akkor az összes ruhát letépte magáról, anyaszült meztelenül állt ott és püspök felé fordult: nincs többé Bernardone nekem, Bernardone volt az apja, a gazdag kereskedő. A püspök semmit nem szólt, okos

ember volt, mert nem óhajtott igazságot szolgáltatni, hanem odalépett és a palástjával a meztelen fiatalembert betakarta, és ezzel egy új út indult el.

Itt most sok-sok állomásról beszélhetnék. Egyre többen követték fiatalok, akik rádöbbenek, hogy valami nagy igazságot fejezhet ki ez a nagy változás, amit megtapasztaltak ennek a fiatalembernek az életében. Sok minden történt, közösségek jöttek létre az ő körében, és szerzetesi renddé kívánta szervezni a vele együtt élőket és Rómából kérte ehhez a jóváhagyást. Amikor ez történt, akkor Rómában ott volt Assisi püspöke is, meg egyik nagyon tekintélyes bíboros, Colonna bíboros és III. Ince pápa. Előttük fejezte ki Ferenc az ő új életének a célját, ami egyszerűen azt jelentette, hogy ő a szegény Krisztust óhajtja követni.

Nagy fordulat volt ez, mert a világ, ahogy Krisztus élettörténetéből is ismerjük, nem tudott mit kezdeni a megváltásnak ezzel az útjával. Az Isten a gazdag Isten, a nagy Isten, és azt várta a világ, hogy a nagy Isten jön és rendet teremt a világban, akkor a Fia eljön és szegényként él ebben a világban. Félt is ismerték az emberek, és Ferenc nagysága pont ebben volt. A világ akkor nagy változásokon ment át, mert a keresztesek elhozták Európába Palesztinából a szegény Krisztusnak az üzenetét, mert ők már fölismerték a szaracénokkal való küzdelmükben, hogy a Krisztus, aki a sebeket vállalja értünk, az nem az a Krisztus, aki után az emberek vágyakoznak. Nem a hatalmas Krisztus, nem a gazdag Krisztus, hanem aki értünk lett szegénnyé és aki értünk szenved és értünk halt meg. Ferenc nagysága ebben jelent meg először, hogy ezt a Krisztust jelenítette meg.

És amikor ott a pápa, a püspök és a bíboros jelenlétében ezt az új életformát kérte, hogy támogassák, akkor kiderült hogy a barátai, a társai lelkesedtek ugyan, de ilyen radikálisan Krisztus nyomába lépni, mint ahogy ezt Ferenc hirdette, még nekik is kemény volt. És a pápa is óvta ettől, hogy ilyen szigorú ezekkel az értékekkel, ezzel a lemondással, mert ez az érték az élet gyökeres megváltozása, hogy nem a dicsőségben, nem a gazdagságban van az életnek az értelme, hanem amikor egymásért szegénnyé tudunk akár lenni, egymás szolgálatában minden áldozatra készek vagyunk. És akkor a bíboros szólalt meg: hát nehogy mi legyünk azok, akik vissza akarjuk fogni ezt a fiatalembert ebben a hősi elhatározásában, és bólintottak.

Mert ugye itt a Róma hangját meg az Isten hangját kellett összebékíteni, mert ő az Isten hangját a Bibliából hallotta meg, hogy aki utánam akar jönni, az mindennel másképpen bánjon ezután, nem a javakban való bővelkedéstől függ az ember élete, hanem az egymással való kapcsolatban, ez az Isten hangja. A pápa meg óvatos volt, hogy jaj, ilyen szigorú utat ki fog járni, és akkor szólt a bíboros, hogy hát nehogy visszatartsuk ezt a fiatalembert, ha már ilyen útra vállalkozik. És ezután volt az, amikor győzött Ferenc lelkében az isteni szó az emberi szóval szemben, amit akár a pápa nyilatkoztat ki, hogy Alverna hegyére ment. És amikor ott Isten elé állt és imádkozott, akkor – ő ezt mindig így értelmezte – jutalomképpen megkapta Krisztusnak a sebeit. Miért? Mert nem az emberi szó győzött, hanem az Isten szava.

Kedves testvérek! Ma az életre váltott halált kell közelebb engedni magunkhoz, ezt a gondolkodást, és akkor megváltozik az egész szemléletünk és újjászületünk. Mert egyetlen akadálya van az újjászületésnek, önmagunk egyéni világából el kell indulni egymás felé és közös világot kell nekünk teremteni egymással, amelynek egyetlen alapja van, hogy jobban szeretni a másikat magamnál, a másikért szeretetet, áldozatot, lemondást hozni. És ez meggyógyítja világot, meggyógyít bennünket, meggyógyít egymást, és ez az új világ, ez a megváltottak világa. Ez az az új világ, amit Jézus elhozott.

Erről a világról tett ragyogó tanúságot Ferenc, és Isten, mintegy jutalomképpen, a sebeit mutatja meg rajta. Jézus sebeivel szembesülünk Ferenc sebeiben, és erre kell gondolnunk valahányszor ez az értékrend előkerül a szívünkben. Igent mondani az életre, aminek igen

nagy ára van: életünkkel fizetünk, hogy egymással boldog közös életünk legyen, megváltott életünk legyen. Tegnap Alsóbodokon ezt ünnepeltük, Esterházy Jánosnak az életre váltott halálát. És évről évre ezrek, tízezrek mennek, hogy tanulják Esterházy Jánostól a gyógyulás útját. Ezt kívánom a testvéreknek, valahányszor idejövünk ebbe a templomba, Szent Ferenc sebeinek templomába, akkor gondoljunk arra: a gyógyulás útjára tértünk. És kérjük minden egyes szentmisében, hogy el tudjunk indulni egymás felé ezen az úton, és akkor megszűnik a halál kultúrája, a magának élő világnak a kultúrája, és egymással új életet tudunk élni áldozatban, lemondásban, boldogító örömben.

+ *A M E N* +